

Р Е Ш Е Н И Е

№ 224

София , 12.11. 2018 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и шести октомври две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ : Елена Авдева

ЧЛЕНОВЕ : Татяна Кънчева

Теодора Стамболова

при секретар Кристина Павлова и в присъствието на прокурора Ивайло Симов изслуша докладваното от съдията Елена Авдева наказателно дело № 771/2018 г.

Производството по делото е образувано на основание чл. 346, т.1 от НПК по жалба от адвокат Л. Б., защитник на подсъдимия С. М. М., против решение № 105 от 22.06.2018 г. по внохд № 131/2018 г. на Великотърновския апелативен съд.

В жалбата се сочи, че с решението е определено явно несправедливо наказание, което не съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по чл. 36 от НК.

Изтъква се, че съдът е подценил спецификата на инкриминираната дейност, ниския размер на предмета на престъплението – 250 лева, както и обстоятелствата, формиращи извод за превъзпитание на подсъдимия чрез по-лека по тежест санкция.

С тези аргументи се отправя искане за намаляване на наложеното на подсъдимия наказание по реда на чл.354, ал.2, т.1 от НПК.

Пред касационния съд подсъдимият и защитникът му поддържат касационната жалба по изложените в нея съображения.

Прокурорът пледира обжалваното решение да бъде оставено в сила, тъй като предвидения с него обем наказателна принуда е съобразен със законовите разпоредби и доказателствата по делото.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл.347, ал.1 от НПК, установи следното :

Великотърновският окръжен съд с присъда № 28 от 12.03.2018 г. по нохд № 62/2018 г. признал подсъдимия С. М. М. за виновен в това, че на 24.04.2017 г. в гр.Д., община В. Т., дал дар – сумата 250 лева, на В. Й. Д., Д. С. А. и Л. М. И., в качеството им на полицейски органи - младши полицейски инспектори, по време на изпълнение на служебните им задължения по контрол на пътното движение, за да не извършат действия по служба – да не съставят акт за установяване на административно нарушение за управление без светлини през деня, без обезопасителен колан и без свидетелство за правоуправление, поради което и на основание чл. 304а, пр.3, алт.2 във вр. с чл. 304, ал.1, пр.3, алт.2 във връзка с чл. 36 и чл. 54 от НК му наложил наказание *лишаване от свобода* за срок от девет месеца и глоба в размер на 1000 лева. На основание чл. 58а, ал.1 от НК съдът намалил срока на лишаване от свобода с една трета до шест месеца, търпими при първоначален строг режим.

С присъдата бил зачетен и срокът, през който подсъдимият бил задържан в изпълнение на мярка за неотклонение в настоящия процес.

Прокурорът протестира първостепенния съдебен акт поради явна несправедливост на наложеното наказание, което окачествил като снизходително и нуждаещо се от увеличаване.

Великотърновският апелативен съд, наказателно отделение, с решение № 105 от 22.06.2018 г. по внохд № 131/2018 г. изменил присъдата, като преквалифицирал деянието в опит, но увеличил наказанието *лишаване от свобода* от шест месеца на две години и осем месеца / след редукцията по чл. 58а от НК/.

Касационната жалба срещу така постановения въззивен акт е основателна.

Производството пред първата инстанция протекло по реда на съкратено съдебно следствие в хипотезата на чл. 371, т.2 от НПК.

Въззивната инстанция приела, че размерът на наказанието *лишаване от свобода* – девет месеца, не съответства на завишената степен на обществена опасност на извършеното и на подсъдимия, който проявил „престъпна упоритост, изразяваща се не само в незачитане на установените норми и издадени актове на административни органи, но и в опит за противоправно въздействие върху полицейските служители да не изпълнят своите задължения, произтичащи от закона.”

От цитираната мотивировка става ясно, че съдебният състав е придал изключително значение на поведението на подсъдимия като водач на моторно превозно средство.

На стр.9 от решението са посочени наказателните постановления, с които М. е санкциониран по административен ред за нарушения по ЗДвП, както и двете присъди по чл. 343в, ал.2 от НК за управление на моторно превозно средство без свидетелство за правоуправление.

Акцентът върху неспазване на правилата за движение е изместил фокуса на съда при преценка значимите за индивидуализация на наказанието фактори от престъплението, което е предмет на настоящето дело – подкуп на длъжностно лице, към действия, предмет на административен контрол.

По делото няма данни подсъдимият да е наказван за корупционни прояви, които да очертаят профил на лице, упорито рушащо правомерната дейност на държавните органи.

В казуса е безспорна връзката между поредното административно нарушение на касатора и опита му да избегне следваща се отговорност, като подкупи контролиращите полицейски служители. Констатираната обусловеност обаче не следва да превалява при анализ на обществена опасност на извършеното деяние, тъй като неговият обект е различен от този на административните нарушения по ЗДвП. Разсъждавайки в противна насока съдът е подценил важни обстоятелства, свързани със степента, в която инкриминираната дейност е засегнала обществените отношения, защитавани от чл. 304а от НК, а именно размера на подкупа, фазата на довършеност на деянието и рефлексът върху обществените последици, както и флагрантното предлагане на парите, предполагащо ответна реакция на отхвърляне.

На следващо място въззивният съд е коментирал проявената от подсъдимия недисциплинираност като участник в движението и на плоскостта на отегчаващите отговорността обстоятелства, надценявайки значението ѝ при определяне на резистентността на наказвания към превъзпитавашото въздействие на наказателната репресия. По тази причина без адекватна тежест в очертаната констелация от отегчаващи и смекчаващи обстоятелства са останали установените по делото данни за проявено от подсъдимия съжаление и разкаяние, лошо здраве и ангажираност към семейство, в което се отглеждат три малолетни деца.

Тук е мястото да се вметне, че притежаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство от Великобритания, което съдът е отказал да приеме, е посочено на стр.2 от обвинителния акт и по силата на чл. 373, ал.3 от НПК има място сред установените по делото обстоятелства. Независимо от това настоящият съдебен състав се съгласява с предходната инстанция, че за неправомерното поведение на подсъдимия този факт е с пренебрежима стойност.

Независимо от разграничаването от първостепенния съд въззивната инстанция в крайна сметка се е солидаризирала с извода му за превес на смекчаващите над отегчаващите обстоятелства, но е приела, че той обуславя много по-тежка от отмерената санкция, поради което увеличила срока на *лишаване от свобода* до четири години.

Касационната проверка не споделя това заключение.

Данните по делото не позволяват подсъдимият да се оцени като асоциална личност, дотолкова лишена от потенциал за разкаяние и превъзпитание, че да заслужава изолиране от обществото за срок, близък до средния, предвиден от законодателя по чл. 304а от НК.

Целите на наказанието могат да се постигнат и за по-кратък период на *лишаване от свобода*, съответен на преобладаващите смекчаващи обстоятелства, но съобразен и с адекватно оценените отегчаващи обстоятелства. По този начин наказателната репресия ще запази превъзпитателния си ефект по отношение на подсъдимия без да се лиши от възпитателно и предупредително въздействие по отношение на останалите членове на обществото.

Налице са предпоставките на чл.354, ал. 2, т. 1 във вр.с чл. 348, ал.5, т.1 НПК за намаляване на срока на наказанието лишаване от свобода до девет месеца, намалени

предвид следваната процедура на съкратено съдебно следствие по силата на чл. 58а от НК на шест месеца.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 2, т. 1 във вр.с чл. 348, ал. 5, т.1 НПК
Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И

ИЗМЕНЯВА решение № 105 от 22.06.2018 г. по внохд № 131/2018 г. на
Великотърновския апелативен съд., като намалява наложеното на подсъдимия С. М. М.
наказание *лишаване от свобода* от две години и осем месеца на шест месеца.

Оставя в сила решението в останалата му част.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.